

szintvonalak

R-nek

*„a nap helyén
zibáló szíved”*

(Hervay Gizella)

talán
a múlt idő teszi
hogy egyre
gyakrabban jut
eszembe a ház
ahol a résnyire nyitott
ajtóknál csendesen
szeretkezünk
és a délelőttök
mikor az amerikai
konyhában várjuk
hogy barna habbal
felfusson a kávé
s gőze elsimuljon
az ablakon
amikor tekintetünk
az asztalnál
megáll közöttünk
mint a víz

*

azt mondják
itt hajnalban köd
bolyong a hegyek között
és fentről nézi
az ismeretlen várost

ahol addig alszom
míg felébreszt
a fény
távoli mozdulásod
pontokká dermed a
monitoron és a
pixelek elmaszatoľják
kontúrjaid
tested a távolság
vaktérképe lesz
és én rárajzolom
emlékedet
oldalad izohipszáit
pár gyolcsfehér
növési heget
és utcák lesznek
csuklód erei
szelíd fogsorod
világos zátony
és földhát minden ív
és kikötő gázlángszín
szemed
tereidben
nélküled fekszem
de résnyire
nyitom az ajtókat
hogy magadban
idetalálj